

Xerrada de Silo amb Mestres Missatgers en el Centre d'Estudis Punta de Vacas 11 de gener de 2010

No tenim res a corregir sobre això que es va dir. Però, hem de considerar de nou el tema de com s'armen les expressions del Missatge. Com fer per a les expressions del Missatge. Vam dir que reconeixem certes comunitats del Missatge de Silo. Grups humans que es posen d'acord, se citen a reunió, estudien alguns materials i actuen més o menys al seu medi. Aquestes comunitats del Missatge són elàstiques. Però no ens recolzem en elles, en aquestes comunitats, en aquests grups, per a coordinar determinades activitats. No, ens recolzem en el que coneixem com nuclis d'aquestes comunitats. Aquests nuclis poden ser nombrosos o poden ser molt petits, però el que no hauria d'ocórrer és que existeixin comunitats sense nucli. Perquè aquests nuclis se suposa que coordinaran a la resta, d'una banda, i d'altra banda se suposa que coordinaran a les comunitats entre si. No és cert que no és una cosa rara que la gent d'una comunitat surti d'ella, vagi a una altra? No està fixada a un punt. Però els nuclis sí estan molt relacionats, relacionats directament amb punts. I és a aquests punts que es tracta de connectar. Així que són els nuclis de les comunitats els que fan tota la connectiva amb la gent i amb l'altra gent que no està present. Perquè les comunitats simplement són agrupacions de gent que de vegades està i de vegades no està, fluctuen i que no estan lligades a llocs. Els nuclis bàsicament estan lligats a llocs. Llavors es designa a aquest nucli amb el nom que té el lloc. Què sé jo, la comunitat de Peñalolén, la comunitat de... bé, i aquí sí està bé, se sosté, aquests pocs que coordinen tot. Però hi ha gent d'una comunitat que està en el seu moment en un punt, en altre moment en altre punt. Les comunitats sí són molt variables. Així que aquesta organització mínima hauríem de tenir-la funcionant. Em sembla que l'important d'aquests nuclis és que busquen una certa permanència de la gent. Així doncs és molt bo que no fluctuï massa. Per descomptat, pot passar que algú deixa a aquest nucli i va a altra activitat, per descomptat. Però la idea general, la direcció general d'aquests processos és que aquests nuclis tinguin durada. La gent que es fica en aquests nuclis té durada en el seu treball, en el seu procés, no es reemplacen uns per uns altres contínuament. Que tot fluctua en el Missatge, i els únics punts més o menys fixos són els dels nuclis. Per aquest motiu també es demana a la gent que va a actuar en els nuclis del Missatge, que no es preocupi d'altres activitats, o si es preocupa d'altres activitats, que mai les posi en relleu. És a dir, si juga al rugbi que jugui al rugbi, si juga golf que jugui al golf. Però no fem d'això un centre d'activitat. Desplacem millor la idea. Si treballa en un partit, que faci el que vulgui, però no posi com quelcom important en aquesta col·lectivitat el treball que fa en aquest partit.

Per què es fa això? Per a evitar desreferenciació de la gent. Al final no se sabia, si fóra d'una altra manera, qui està manejant el nucli. Si un partit, si un club de golf. Tenir aquesta doble... un diu, és el mateix, són coses d'ell. En principi són coses de cadascun però, com són referència i estableixen els sistemes de contacte, la gent es desorienta molt i no sap a qui ha de respondre. Si a aquest club o a ell.

Per això es demana que la gent que s'aplica en els nuclis, sigui, estigui exclusivament en aquest punt. I no "jo estic en tal organisme i al mateix temps estic..." No. Es produeixen desreferenciacions.

La gent no sap a qui preguntar i a qui referir-se i a més no sap quina és la direcció que prendrà aquesta comunitat, ja que està, suposem, dirigida, orientada per gents d'un organisme que no té res a veure. I de vegades no és necessari treballar directament, dir coses directament, n'hi ha prou amb estar emplaçat en altres punts perquè se suposi, per co-presència, que la relació és amb altres coses.

Aquest és un punt molt important, el de no compartir les activitats com clubs, moviments, organismes, etc.

Veü: He escoltat gent que deia que El Missatge era un organisme del Moviment.

Clar, aquestes coses es diuen. I solen fer-lo gent interessada en aquesta doble orgànica.

Veü: Que estan en les dues coses.

Això està mal plantejat, i està fora de lloc.

Veus: Això passa també armant calendaris, que retirs i seminaris del Missatge, si hi ha doble participació la gent vol canviar certes coses perquè no coincideixin...

Clar, que la festa nacional d'un país caigui justament en una reunió del Missatge. Faci vostè el que vulgui amb el seu país...

Difícil seria equivocar-se. Difícil seria equivocar-se.

Però la capacitat d'integració de molts organismes posen de manifest que de cap manera ens recolzem en els organismes, en accions amb altres organismes, no acarem el que passa amb les dates de treball en aquests organismes.

El fet que nosaltres hàgim posat tot en aquesta marxa que ha passat, per a donar un senyal. Això públicament podrà passar si en algun moment a futur estem tots d'acord en què és important fer. I això no es diu així, lleugerament. Això, s'arriba a aquesta conclusió, després de discutir-lo molt, conversar-ho molt i fer que tot coincideixi. Així que no ens preocupem d'això.

Fixin-se tot el que duem parlant d'aquest punt, podríem estar en altra cosa.

Com està lligada a aquests llocs, aquesta comunitat pren el nom dels llocs. O particularment el nom d'aquest lloc. No tenim límit de participació de gent, són molts o pocs, no hi ha límit.

Veü: Negre, una consulta, si per exemple en Peñalolén hi ha tres comunitats funcionant en la mateixa saleta, les tres comunitats es diuen de la mateixa manera?

Això ens duu a confondre coses. Si les tres es diuen de la mateixa manera, llavors no sabem a l'hora de connectar-les cadascuna d'elles amb altres llocs. No li deixem clara la connexió tampoc als altres. No ho vegem endins de, vegem-lo fora. Si els de fora es connecten amb Peñalolén, llavors, amb quin d'aquests grups es connecta?

Ara si aquestes petites distincions, Peñalolén 1, Peñalolén 2, Peñalolén 3, o Peñalolén Nord, bé ja és una forma de tenir referències clares.

Veü: Fins a ara, en general, la tendència ha estat que els noms tinguin noms significatius.

Sí, sí.

Veü: La idea és canviar això?

L'ideal seria referir-se als llocs.

Veü: Però podria dir-se, per exemple, Comunitat Lleó Alat de Peñalolén?

Sí podria. Però aquí aquesta Peñalolén.

Així que els noms han d'estar ben definits al final de la cosa.

Veü: Negre, quant a l'espai del lloc, hi ha barris, després ciutats, llavors es tracta de fer barrial o més gran?

No em preocuparia molt per l'amplitud territorial de cada lloc. Si a Panamà tenim una sola comunitat, suposem, durant un temps, tenim una sola comunitat. Tindrem un nucli i aquest nucli és el de Panamà. Si a Panamà comencen a aparèixer altres coses, aquí llavors tenim ja la necessitat de parlar d'un districte tal, l'altre districte, però mentre no això no passi te tanta amplitud fins a on arribi.

Veü: Clar, això ens permet situar a la gent.

Clar. Així que no ens preocupem d'aquest assumpte almenys que hi hagi col·lisions entre diferents grups del lloc. Llavors no poden prendre el monopoli del nom Panamà.

És clar que necessitem fer distincions. Com es fa? Bé, la gent que està en això sabran com fer-lo... canviar un nom...

Aquest nucli necessita tenir almenys una certa permanència en el contacte. Per a tot aquest tipus de coses, permanència en el contacte, o treballs diversos que fa, va necessitant tal vegada posar en el nucli certes funcions, enviar cartes, prendre contacte amb institucions, per exemple, que no són les col·lectivitats i les comunitats del Missatge.

Es poden armar distintes d'aquestes funcions. Per posar-li un nom; comissions per exemple. Comissions dedicades a certes activitats per a repartir-se i cobrir totes les zones de l'activitat general que necessiten fer. Així doncs poden haver potser molt poques, molt poques comissions, o poden ser moltes i les seves activitats poden ser molt variades.

Veure: Encarregar-se de la web de la comunitat...

Per exemple, qui s'encarregarà en aquesta comunitat de la web. Segur es farà càrrec algú que mínimament és del nucli. Perquè si posem en el treball de la web, que és molt relacionant, a gent que és de la comunitat, però que no està en el nucli, observin el que passa amb algú que no està en el nucli, pot ciclar i no dona referència a uns altres.

Ja que toquem el tema de la web, aquesta funció hauria d'estar ocupada per un o varis, però del nucli. Així com altres funcions per a prendre contacte amb les altres comunitats.

Nosaltres tenim, parlant d'aquest tema, algunes espècies de web que estan situades, emplaçades en un lloc i que les diferents comunitats les consulten, perquè es tracta no només de posar-les en acció sinó també d'actualitzar-les. Tendim també a demanar-li a alguns nuclis de comunitats que treballin en els parcs, que treballin en els Parcs. Això es fa quan algú del nucli d'una comunitat forma part de la comissió del Parc, o bé està lligat a la gent de la comissió del Parc. Aquest contacte estret entre els Parcs i les comunitats és important perquè aquestes comunitats puguin moure gent o fer accions conjuntes en els Parcs. És a dir, on actuen?, actuen en qualsevol lloc, però potser trobes en els Parcs la possibilitat de convocar gent per a una certa operació, per exemple. Estem parlant de les col·lectivitats religioses. És possible per a algun nucli que està treballant en el Parc citar a reunió d'aquestes col·lectivitats. Llavors en realitat no és el Parc el que està creixent en les seves relacions al convocar gent de diferents religions. Està creixent aquesta comunitat. S'entén la idea?

Així que és recomanable, allí on hi hagi Parcs, que alguna comunitat treballi també prop perquè pot fer-se molta convocatòria, molt moviment de gent cap al Parc en termes generals, però, què és el que fa en el Parc aquesta comunitat quan es mou amb gent d'una religió, per exemple? Es parla dels temes que tenen a veure amb ella i no es parla dels temes del Parc. Així és que si s'està fent convocatòries, per exemple, a grups religiosos i altres, en un Parc, molt bé, la gent va a les reunions del Parc però es fan coses que tenen a veure amb la comunitat, no que tenen a veure amb altres coses. Amb aquesta comunitat.

O sigui, en allò que treballa una comunitat del Missatge, sempre posem com empremta que és una comunitat del Missatge. És a dir no va subreptíciament com si fos una cosa genèrica. No, és una comunitat del Missatge, llavors la gent que concorre convocada pel

missatge, sap de què es tracta. No queda en un organisme, ni en cap cosa que no sigui el Missatge.

Veü: Negre, els Parcs, en general en nova etapa, estan més orientats cap a l'estudi i la reflexió?

Clar, perquè de totes maneres hem de reconèixer que els Parcs surten de l'activitat del Missatge. Nosaltres no ho reconeixem ni ho reconeguem. Eren parcs del Missatge i així van començar. El seu origen és, entre altres coses, és del Missatge i no d'altra cosa.

Així que segur que seguim amb moltes idees de llavors en aquest sentit. Però estem orientats cap als Parcs, cap a l'estudi i la reflexió. Sí, efectivament.

Veü: El que no treu que les comunitats puguin desenvolupar activitats en els Parcs.

Clar! Així és, ve d'allà, i encara que canviï la formulació, de totes maneres, hi ha aquest nexa intern entre els Parcs i les comunitats. Mínimament hi ha un nucli de la comunitat, no està desconnectat totalment.

Veü: Sí, aquí està la Sala.

Aquí està la Sala, clar. Que és netament de les activitats del Missatge. Per descomptat, l'utilitza tothom i no fa distincions. És part dels treballs d'estudi, de reflexió, però és netament, pròpia del Missatge.

Veü: I els parcs els muntem des del Missatge.

Clar, és així.

Veü: I tenim seminaris, retirs que fem en els Parcs.

Clar. Així que no es veu tanta dificultat en aquest sentit que les comunitats tinguin contacte amb els Parcs. No hi ha problemes. Les activitats del Missatge, o comunitats del Missatge, que estiguin francament lligades al Parc. I hi haurà moltíssimes altres que no estan lligades als Parcs.

En aquest cas les comunitats que no estan lligades als Parcs solem buscar algun punt d'aplicació geogràfic també. No està en els parcs però han arribat a construir la seva saleta del Missatge o la seva sala del Missatge, són locals que tenen a veure amb els treballs del Missatge.

Llavors, clar, no es mouen com es mouen els Parcs, però són llocs de concentració on es fan reunions semblants a les que es fan en altres llocs. On es fa un sistema de contacte, on s'esmenta que existeixen aquestes saletes. En fi entra en el circuit: la saleta.

Usem la paraula sala, en altra ocasió parlàvem de sala i saleta, però resulta que la paraula sala designa avui, a aquestes alçades, moltes coses. Però la saleta, que sona així com cosa minúscula, designa un lloc llogat, prestat, adquirit, designa un lloc petit on es fan les activitats del Missatge, és específic.

Veü. Com barrial.

Com barrial, per exemple.

Veü. Té altra càrrega que la paraula local.

Ah, no, clar.

No, la saleta. Que té aquesta espècie de diminutiu que marca un to. Saleta. I segur cap persona important formarà part de la saleta.

Així que això de saleta ens interessa bastant perquè li baixa el perfil. Un periòdic no esmentarà una saleta.

Així van anar en el món antic, que està bastant lluny de nosaltres. Així van ser les primeres organitzacions de les diferents esglésies, inclòs el cristianisme a l'origen, abans que Constantí li donés uns locals obsolets, vells i altres, on havien funcionat els mercats. No tenia on situar a la gent en una cosa massiva, que pretenia engegar Constantí, llavors va dir: "Agafem els mercats que estan sobrant i que agrupen molta gent, van treure la fruita, els melons, la cosa, feien diferents cerimònies..."

Llavors el millor és que estaven obsolets, derruïts... A part que, a mesura que passava el temps, també la cosa es deteriorava. Va començar per aquests, pels que estaven més deteriorats. A més eren grans i abastaven molta gent, llavors aquí, a partir d'aquí, va dir: "A partir d'ara no és un mercat és una església"

Però ja no era barrial. Tractaven de ficar a tot el món aquí; és més, s'obligava a la gent que formés part d'aquesta església.

Veü: S'obligava?

Clar!, en el cristianisme naixent. El cristianisme naixent es va fer expulsant tots els cultes i consagrant com veritable i únic, el culte de l'església; així és. Era obligatori; llavors es feia un cens ràpid: tots els que pertanyien a un mercat o a una església eren cristians. Llavors quan es relacionaven entre si es preguntaven: A quina església pertany? I quan algú es convertia, perquè triaria, per persuasió, el que sigui, feia la seva aspiració d'entrada en el mercat. És a dir en l'església es batejaven als nens nounats. Aquí es feia el sagrament del matrimoni, tots els sagraments, l'economia dels sagraments es realitzava des dels mercats, és a dir, des de l'església. Això ho va fer meritori Constantí. Així que organitzativament parlant, li va anar bé. Així que van fer desaparèixer tots els altres cultes que es van convertir en herètics i va quedar consagrat el culte cristià. Tot un culte. Així va durar uns quants anys, una centúria.

Veü: Un transformisme social?

Bé, interessant.

Veü: Així que ho van fer els romans?

Sí, sí, sí, els romans, totalment. Romans, totalment.

El cap de l'església era l'homòleg de l'emperador. Era el Papa. Així que tota l'estructura organitzativa de Roma, es feia funcionar sobre la base de l'emperador. I tota l'estructura religiosa, es feia funcionar sobre la base del Papa. I així com hi havia emperadors, edils, edils curulls, etc. així també apareixien bisbes, arquebisbes i altres, anaven duent el seu poder en simetria. A més, així ho va pensar i ho va explicitar Constantí, en el seu moment; allí on hi hagi una organització seglar, una organització secular, una organització política-jurídica, allí ha d'haver una organització simètrica religiosa. I per què va fer tot això? Perquè va ser un home religiós?, perquè va ser el que va estar investigant-se a Roma, ja des de l'època de Dioclecià, o sigui des d'abans, es va començar a investigar la possibilitat de donar-li cohesió a aquesta cosa que havia crescut, però difusa, i no tenia cap ordre, no tenia cap direcció. Roma es desintegrava, com organització política-jurídica també. S'anava desintegrant i llavors van dir aquests, principalment Constantí: Com ho fem en aquest Imperi extens? Com ho fem per a donar-li unitat a aquesta cosa?

Veü: Quin segle és aquest?

Segle IV, 351 es fa creure.

Si, fou per a donar cohesió. Tota la cosa de l'església. Per això també tanta ferocitat en aquest assumpte que fos església única i sempre amb la neurosi, és a dir que qualsevol cosa els duia al temor bàsic de desintegració.

Veü: Més clar. A on?

Església catòlica, és a dir, universal. Apostòlica, és a dir, seguint la seqüència dels quals havien estat suposadament amb un tal Jesús, apostòlica. I romana, perquè és l'organització que es dona. Tot això passava. Així que la ubicació geogràfica i el que es feia aquí era importantíssim. Cristians havia, i per això es va optar per ells, perquè hi havia moltes opcions en aquest moment, però es va optar pels cristians perquè eren gent que estaven en diferents punts de l'imperi. Totalment sense cohesió entre si i no es sabia com ho feien cap a un costat, cap a un altre, però se suposava que eren cristians. Llavors una de les primeres tasques, que li va dur diversos anys a Constantí, va ser portar de tots els

punts de l'imperi els cristians que dirigirien la cosa. Al principi es van espantar molt tots els cristians que havia. Perquè havien d'anar a Roma. Van haver de dur encadenats a diversos d'ells.

Veü: Mira que si ens llancen als lleons altra vegada...

I el que estaven tractant de fer, era donar-li cohesió, a tot això. Llavors va ser un gran problema perquè van arribar aquests païos, de diferents llocs, amb costums diferents, amb diferents procedències, i llavors els van reunir. Els van banyar, els van afaitar, els hi van posar certa roba, els van ensenyar l'idioma general que era el llatí, perquè venien de les zones bàrbares, venien dels voltants de Roma. Parlaven diferents llengües, però tots venien amb la xerrameca que el fill de déu era el fill de déu, però era home i al mateix temps déu i que eren tres persones, un déu amb tres persones. Tot aquest rotlló van haver d'unificar-lo. I ja des del principi apareixen les enormes heretgies, de les nominacions diferents. Tot unes filigranes que va haver de fer Constantí amb aquests tipus. Primer va haver de localitzar-los en els diferents punts. I eren molts pocs en els diferents punts, però calia localitzar-los i dur-los a Roma. Perquè a més no tenien altre medi per fer aquest canvi tan sobtat de muntar una església. Amb aquestes restes de diferents llocs. Això va crear molt problema fins que finalment van desplaçar a altres col·lectivitats religioses. Va crear molt problema el fet que des del poder de l'imperi es busqués només els que parlaven del cristianisme.

Veü: Ara, els romans en general acceptaven als cristians.

Clar que acceptaven i també va entrar en el cap de Dioclecià la idea que amb tanta religió i amb tant culte no tenien cohesió.

Llavors està bé per a caminar un tros això que acceptaven, però després, com ho fem per a donar-li direcció?. Llavors comencen a concretar el tema del culte. I per això van tenir, entre les primeres coses, que produir aquest estrany document que és El Credo, en el concili de Nicea, en el 351 d'aquesta era. Llavors, "Crec en déu pare -ja comencem-, tot poderós, creador del cel i de la terra -o sigui de tot!-, i en Jesucrist el seu únic fill, el nostre Senyor, que fou concebut per obra i gràcia de l'esperit sant" i allí ja tenim als tres-. Be, "Va néixer de santa Maria verge..." O sigui, va néixer d'una verge!

I van començar alguns a esbufegar: heretge! com tres? Si poden haver-hi tres, pot haver-hi 4... Heretge!

Llavors el concili de Nicea de 351 va ser molt important, per a donar cohesió, especialment el tema de les declamacions. I llavors per tots costats, quan es va instituir el culte, ja tots aquests que parlaven llengües rares, que eren de cultures diferents i, que sé jo, amb còpies de talibans, tota aquesta barreja, de totes maneres en les seves cerimònies havien de dir aquesta cosa. Llavors va aparèixer un tipus perdut per aquí amb pells, bé i es treia de la màniga el credo. I on tots havien d'aprendre tot això i ensenyar-ho als nens... Si no què? Així que van insistir aquí i va haver uns anys molt turbulents en els quals no se sabia per què s'optaria. Però no va ser cosa de Constantí sol. Va ser cosa de Dioclecià i altres i de tots els assessors, pensadors de Roma, per a veure com se li donava cohesió a aquesta cosa que tendia a esclatar. I per exemple va haver moments a Roma que estaven molt aparellats en els seus creixements, com eren, què se jo, els Parsi perses que creixien, i creixien, a major velocitat que els cristians. Els cristians havien començat a fer-se populars a Roma i no creixien a la mateixa velocitat que aquests masdeïstes, i altres. Maniqueus, masdeïstes que venien de Pèrsia. Aquest era el culte més poderós i de major velocitat i creixement, al costat dels cristians, que havia tingut la virtut, en el seu moment, de disseminar-se per l'imperi. I això va ocórrer gràcies a la col·lectivitat jueva, que després que els romans, sota la direcció de Tito, van destruir el temple i els van dispersar. Tenien de totes maneres els romans, una certa soltesa en l'acceptació de tots ells. El que no volien és que existís aquest centre. A aquest centre el van destruir i van arruïnar a la gent.

És més, ho van fer amb tal ferocitat, a aquest punt, que van sembrar tot de sal, perquè a futur no es tornés a sembrar res. Llavors la destrucció del temple i la dispersió del poble jueu va fer que la gent anés on podia. I per això les primeres comunitats cristianes es desenvolupen sobretot en les zones del Mig Orient, on estaven més a prop. Les esglésies d'Efesos, les esglésies de l'Àsia Menor venien d'aquesta col·lectivitat. La qual cosa va portar gran problema als que no eren cristians. Perquè aquests eren els que estaven situats primer, abans de la dispersió del poble jueu. Abans de la dispersió ja hi havia colònies. Les colònies les van usar totes les cultures. Hi havia colònies gregues, egípcies, en diferents parts i també colònies jueves. Llavors gent molt antigues, d'Orient, estaven situades en molts punts i arribaven després els nous jueus, però dispersats per l'embrolla de la destrucció del temple. Van arribar allà, i van arribar allà amb les seves noves creences. I per què hi havia conflicte? Hi havia conflicte perquè ells buscaven els llocs on hi havia algun parent. "Ves on l'oncle Samuel que està allà". Anaven on l'oncle Samuel i el que se li deia a l'oncle Samuel era que volien tenir reunions sobre que hi havia un déu. Llavors les primeres reunions que feien aquests oncles amb els antics, els antics jueus, eren molt problemàtiques i molt conflictives, eren provocatives, pretenien ni més ni menys que, a part del suport que els havien donat i altres coses, que la gent fes el que ells deien. Era fantàstic. I llavors va haver problema. Gent molt antiga que estava després de l'embrolla de la destrucció del temple i de la dispersió, aquesta nova tongada on molts van creure un déu, es van convertir al cristianisme naixent. Seguien sent jueus, eren tot això, però amb tota aquesta empremta rara i van arribar als llocs a imposar les seves exigències. Bé, en fi. Això és ja una lateralitat.

Veú: En tot cas, el tema de Jesús i els apòstols queda entre parèntesis, per dir-lo d'una manera suau. Quin va ser la manera precursora perquè es generés això amb la capacitat de transformació, diguem, era Pau? era...?

Això ja en la part organitzativa, però ideològicament, aquests que van arribar a ser el cristianisme, són adaptacions d'un petit grup que estava en rebuig amb tota la col·lectivitat establerta dintre d'Israel. Eren els Essenis. Fora de les ciutats, perquè el món era una cagada, perquè tot anava a caure (o sigui ja va succeir) i ells feien la seva comunitat. I tenien les seves regles pròpies, i tenien al mestre de justícia que era d'on derivava tot i ells van ser els que primer van armar la imageria del cristianisme. Anterior al cristianisme, 250 anys.

Veú: El mestre de justícia?

Li deien així, mestre de justícia. A aquest el van matar, a aquest li van fer totes les coses pròpies del que després anava a ser el cristianisme. Però la personalitat efectiva envoltada per tipus que pensaven bastant, i van marcar l'empremta del que després acabaria sent Crist. És una agrupació jueva de bon tros més antiga que el cristianisme on apareixen ja, l'armat, amb els escenaris, els llocs, tot.

Veú: I el Pablo? (inaudible)

Noo!! Pau era meitat jueu, meitat romà, tenia doble nacionalitat. Clar, tenia doble nacionalitat, llavors era, a més era un tipus molt culte, molt avançat i a més era molt escoltat pels romans, que encara estaven en aquest moment on eren oberts i acceptaven. Pau comença a ficar el cristianisme. Sauló!

Veú: Els Essenis estaven solament en un sol punt?

Ah! Sí, sí, en el Mar Mort. Eren molt tancats. Eren comunitats d'homes, bàsicament, no de dones. Les dones podien col·laborar des de lluny, però no formar part de la comunitat essencial. Era molt curiosa, aquesta formació, però van tenir una visió molt gran, tal vegada

pel seu aïllament, tal vegada perquè rebutjaven tot allò altre. Es van dedicar durant molt temps a treballar.

Veü: I en quin moment el cristianisme canvia i es fa aquesta cosa sofrent, aquesta cosa?
 Noo! Això passa, clar, ja quan creix l'organització del cristianisme lligada a la de l'Imperi. Clar, però abans aquests cristians eren gent molt solta, excepte amb que són els pares del cristianisme.

Veü: Hi ha algun relat dels Essenis?

Els Essenis tenen molts relats, moltes construccions literàries, eren molt graciosos.

Veü: Però no parlen de Jesús.

No, no, no. (inaudible)

Hi havia un Jesús que havia nascut a Natzaret, en fi, és a dir existien els llocs de l'escenografia que ells van muntar; existien i van posar personatges dins de l'escena, va ser molt interessant.

Veü: I van formar el mite.

Clar, perquè llavors es va fer: que Jesús havia nascut en un lloc molt...

El mèrit polític de Constantí i abans de Dioclecià. És gran el mèrit per a adonar-se que el que estaven necessitant era una cohesió espiritual. Que no els bastava amb els seus exèrcits, els seus diners, amb tots aquests esforços que havien fet per a connectar l'imperi. El que eren les carreteres romanes, era un dels punts més importants dirigir les vies, la via Apia, la via Clàudia, tot això s'havia connectat amb la resta de l'imperi, però connectaven a Roma. Llavors es van preocupar moltíssim per les carreteres. Un segon factor amb el qual van tractar de donar unitat, va ser la vestimenta, i tractaven que tots aquells que aspiraven a ser reconeguts almenys es vestissin a la romana.

Veü: El dret i la llengua?

Això també. Tractaven de dur el seu codi lingüístic. Llavors fou tot un gran treball perquè veien que la cosa es trencava, llavors van fer molt treball per donar-li cohesió i res va funcionar. Res va funcionar i de seguida hi ha aixecaments, de seguida hi ha ruptura d'aquest imperi, que és massa gran per a aquesta ciutat que pretén manejar-lo. Llavors van entendre, després, Constantí sobretot, que necessitaven una cohesió no material.

Veü: A més estaven com afeblits davant les amenaces externes, pot ser?

Sens dubte, sens dubte!

Veü: És un bon exemple!

Si. Molt curiós tot el que van fer per a cohesionar-se. Molt curiós. I després que van comprovar que en tots els llocs hi havia un cristià, van dir: "Bé, això és el que necessitem, si els llocs són tan distants, són tan diversos, i tots van a l'hora amb el tema que hi ha un déu, que el pare, que hi ha un fill, que Maria, que? si tots aquests, que són tan incoherents, i tan diversos, que parlen diferents llengües, hi ha petits nuclis, petits grups en tot l'imperi... això és per a considerar-lo de debò".

Això és per a considerar-lo de debò, per això van anar a buscar-los per tot l'Imperi, als llocs més apartats i més llunyans, allà tractaven de localitzar a alguns cristians i els duïen a Roma. I aquí amb això van fer la seva primera teologia, van fer els primers deures, els van ensenyar a llegir, viure, afaitar-se, banyar-se, a tot això.

Veü: Quins visionaris!

I no, políticament és un fenomen. És un fenomen que va entendre que la cohesió profunda d'una cosa tan bàsica podria donar-se per factors espirituals, i no per garrotades o per (inaudible). Això ja va ser pensat fa dos mil anys, per gent que va escriure això. Donar cohesió significa, significava posar la cosa espiritual en marxa. Per descomptat van prendre les seves precaucions: "Però els ajudarem a fer créixer això i després ens discutiran a nosaltres". Llavors anem a posar-nos en paritat, la cosa imperial amb la cosa religiosa. Va ser molt graciosa tota aquesta anècdota.

Veü: Ara, ha d'haver hagut un acte de despreniment, entre cometes, perquè posar al Papa en paritat, (inaudible)

Sens dubte. A més, ja havia fet despreniments territorials. Una de les formes d'evitar la desintegració entre l'Orient i (inaudible) va ser dividir l'imperi en dos. Va dividir, l'imperi romà d'Orient i l'imperi romà d'Occident. L'imperi romà d'Orient es va assentar en un lloc, quedant en un petit lloc irrellevant, que fou la base del que després es va conèixer com la cultura Bizantina.

Malgrat tot el que va haver de fer per a dividir l'imperi, i si alguna cosa fallava, quedava recanvi. Com va succeir. Observin la visió d'un moviment d'aquest tipus que en el seu moment no s'ha d'haver interpretat del tot. L'imperi romà d'Occident va caure en el 450, l'imperi romà d'Orient va continuar mil anys més. S'estava descobrint Amèrica des d'Europa i l'imperi romà seguia en peu. Era l'imperi Bizantí. Era cristià amb variants, amb la variant oriental, distint al cristianisme d'Occident amb seu a Roma, que era el qüestionat per aquests altres de l'imperi romà d'Orient. Llavors es va dividir també l'església. Va caure l'imperi i es va dividir l'església i van quedar els cristians occidentals molt disminuïts i els cristians orientals es van reorganitzar en plena civilització bizantina. Mil anys més! Així que cal veure la de coses que va fer el personatge aquest.

Veü: En general no fa l'efecte que Constantí sigui tan valorat, diguem, en gran escala.

I clar, és que ficar-se en la història de Constantí, és ficar-se en la història del cristianisme. És problemàtic, és problemàtic, per tot el que va fer, la visió dels processos.

Veü: Però per als cristians va ser com rebre en safata un territori, una llengua, un aparell jurídic, una organització... tot!

Tot!

Veü: Recolzament econòmic...

I per als altres va ser rebre una de garrotades: són tots uns heretges!

Veü: Ara, el que deia Andrés respecte de les imatges sofrents, aquestes son tardanes,

perquè en la iconografia cristiana occidental és imperial la cosa. Aquí està el Jesús i hi ha un sèquit i això és imperial. Després apareixen la creu i altres, com en el Romànic... va començar més tard, passen molts anys, però inicialment...

El Justinià, per exemple, en el 500 i tant el cristianisme dels daurats, els blaus.

És molt graciós. La historieta del cristianisme. És molt interessant, molt complexa i plena d'història.

Ve: Ara és interessant, Negre, com en aquest moment es podria fer una mena de paral·lelisme amb aquella època en termes de la desintegració...

Ah, la desintegració, bé això passa cada tant en el món. Qualsevol imperi de, suposem, els 20 imperis reconeguts, els 19 segons Toynbee, els 19 imperis reconeguts en la història mundial han seguit cicles molt semblants, cicles molt semblants, sí. Cicles de l'etapa de desintegració, es va donar en tots ells. Què queda de l'imperi Assiri? que està en el Mig Orient. Queden sols 6000 exemplars, que són uns pastorets. Els assiris que posaven els límits del seu imperi amb els caps dels vençuts! Piràmides de caps per a dir: "Per aquí no es passa!" Els assiris, els babilonis, tots van arribar a creixements importants fins que es van col·lapsar. I en gairebé tots els llocs va succeir que a part d'haver requeriments externs i hostilitats externes, internament, no tenien com...

Ve: En el cas que tu parlaves, a propòsit del Missatge dels Parcs, que esmenta a Guatemala, en sentit geohistòric, que té la gent aquesta mateixa connotació en atenció que els Maies van avançar cap a, cap a Amèrica del Sud.

Sí, i es van desintegrar. Es van desintegrar de tal manera que físicament van quedar desvinculats entre diferents grups, i encara avui estan antropòlegs i altres tractant d'entendre-ho, per què van marxar els Maies de les ciutats esplèndides que havien construït?

Ve: Van desaparèixer.

I van anar a la selva i es van perdre. Avui queden cent cinquanta mil maies, però no eren els maies de...

Es van desintegrar. Sigui d'Orient, Occident, a Àfrica, a Àsia, en tots costats es van produir els fenòmens de desintegració dels imperis. Els imperis han d'acabar en desintegració; és així la llei d'aquest procés, i apareixen nous, però ja no és aquest imperi. Són les societats filials dels imperis, les societats filles dels imperis i el mateix passa en les religions on apareixen societats religioses derivades de les societats mares.

Del judaisme surt, religiosament parlant, surt l'Islam. Del judaisme surt el cristianisme; tot es basa en la idea inicial, en l'atmosfera inicial, religiosa, del judaisme. Es donen garrotades entre ells, però aquesta és altra història.

Però el fet és que tenen aquesta... són les organitzacions religioses que en aquesta part del món són considerades com les societats del llibre, perquè efectivament, tenen a la Bíblia com la mare o el pare de tota la concepció. I tant l'Islam com el cristianisme tenen al llibre per pare. Després tracten de fer "jocs de mans" per a fer desaparèixer aquesta idea i

fer creure que es tracta d'una cosa nova. (inaudible) és per això que s'organitza el nou testament; sembla que el veritable testament té dues variants, el judaisme, i el nou testament que no té res a veure. Llavors hi ha un altre llibre que no és la Bíblia, que són els evangelis, ja de neta condició cristiana, que tracten de donar-li la línia, però són societats filials. Políticament, jurídicament i religiosament es verifica aquest assumpte que quan se'ls desintegra una cosa apareixen els fills... les societats filials.

Clar! Aquestes són lleis que va armar Toynbee i les veus reflectides en les diferents cultures, en diferents moments històrics. El tema dels historiòlegs és aquest, dels filòsofs de la història. No parlem d'aquells que van per aquí contant historietes, no, no, no.

Els historiòlegs tenen aquest tema de com són les lleis, de les estructuracions polítiques, religioses i altres. És boníssim! Però nosaltres hem estat parlant, durant mitja hora o més, de derivacions que no tenen res que veure amb el tema, però bé...

Veus: Molt interessant!

És molt interessant.

Veú: Clar, d'altra banda tot aquest món era més compartimentat, en canvi avui dia és un desafiament totalment distint. Com incorporar arrels tan diverses, diguem quelcom... que vagi més enllà

És molt interessant. El fet és que en el seu moment es va imposar el cristianisme en llocs importants. I això que volia evitar Constantí que era la desintegració finalment va passar. Això sí, s'hauran necessitat cinc-cents anys més, o mil anys més, però l'imperi es va desintegrar. No va poder romandre per a sempre. Sigui per la invasió dels bàrbars, sigui per les diferències internes, sigui pel que vulguin, però no hi ha res etern. Així que en aquestes matèries, aquesta eternitat que buscava Constantí... (fa gest amb el dit que no)
És molt interessant.

Bé. Nosaltres diem que aquests petits grups que radiquem en llocs, els radiquem en ciutats prop dels Parcs i fem accions en els Parcs.

Així eren les organitzacions en el món antic d'allò que eren els cultes. Eren petites, avui encara els podem veure en diferents llocs; a Grècia per exemple, les esglésies cristianes no són enormes construccions de mercat, no, són de barri, són petites esglésies, que serveixen a allò que és immediat, i no aquestes coses macro... aquestes petites esglésies, les saletes.

Veú: Clar, el d'ells era més imperial!

No, era una cosa!...

En saletes... Nosaltres en saletes, clar! Ens sembla molt bo per a prendre contacte amb la gent que està aprop. Si ens interessa la gent, no les estructures polítiques del lloc, no que hi hagi algun diputat, algun senador aquí, no. Si ens interessa el veí i tot allò. Ens interessa l'organització més estreta, que a Roma ja estava, que eren les parròquies. Per això polítics com els radicals (partit OCR, d'Argentina), parlen de parroquial per a organitzar el seu partit. Clar...

Veü: Els parroquians.

Els parroquians són els que viuen a la parròquia. I l'organització aquesta era de parròquies, que tenien relació directa amb els que dirigirien el culte, és a dir, amb els sacerdots de les parròquies que eren una mica caps de l'església i un altre mica consellers. Arribaven a les cases, i en les cases els rebien molt bé, i bé, i arribaven i donaven la seva opinió i deien no!, que Pepeta no es casi amb Peret, que es casi amb l'altre!, Anaven organitzant tot bé.

Les directives que donaven com caps de l'església a les parròquies era molt interessant, eren una mena de "gurus", que prenién contacte amb el més proper, eren ben acceptats i ben rebuts per la gent, tenien un prestigi enorme, no era solament un tema de garrotades, no...

Veü: I això es va perllongar cap a molt enrere.

Bastant temps. Era molt curiosa l'organització de base de l'església. I la seva organització de base era territorialment molt petita.

Veü: Negre, no es podria pensar a fer Sales, urbanes?

Saletes?

Veü: Però amb la forma de la Sala. Però urbanes, seria molt bonic...

Podria ser, però no... diguem que no és un tema nostre com es decora, com es...

A totes les civilitzacions i altres, et trobaràs mes o menys en aquesta situació. I les organitzacions de base de tot el món antic, les organitzacions religioses de base, són petites. No són grans construccions. De cap manera.

Aquestes organitzacions religioses eren diverses. Era molt divers el món antic en aquest sentit. Tenia també, si bé no li donava solidesa a l'Imperi en qüestió, tenia també una creativitat molt gran, per l'adveniment de gent de diferents parts.

Imaginín el que va ser, el que va arribar a ser l'Imperi Macedoni, és a dir, l'Imperi Alexandrí, una barreja horrible des d'un punt de vista, de gent que venia d'arreu del món. Però fou un impuls gran a la creativitat i a les coses que van néixer en l'imperi Alexandrí.

Veü: A quin any era això?

Tres-cents abans d'aquesta era.

Venien tipus rars de totes parts del món! Per què?, perquè havien posat uns cèntims i un petit lloc que gairebé no existia, que tenia a tot estirar uns dos mil habitants, però que els va agradar per la seva ubicació geogràfica, allà van fundar la ciutat d'Alexandria. Ho van fer amb esquemes molt racionalistes, ho van fer en forma d'escaquer.

Veü: De què?

De tauler d'escacs, amb carrers rectes, com el carrer A 25, B 42 Eh? Una mica com La Plata (ciutat d'Argentina). Així van anar armant la seva ciutat que va créixer, va créixer sobretot amb l'arribada de gent d'altres llocs. Llavors van haver d'unificar diverses coses. Per això li van donar tanta importància al que després es va conèixer com la biblioteca d'Alexandria. I hi havia una quantitat d'exemplars vinguts de totes parts del món, que portava la gent. A més la gent per a poder inserir-ne en aquest nou lloc, portaven uns escrits o papirs, o portaven el prestigi d'aquest personatge i les universitats d'ells i altres, els prenién.

Així que va ser molt important el treball intel·lectual, a part del treball polític que es va fer amb la cosa alexandrina. Espectacular! Que va perdre potència i poder i altres coses, perquè ja, perquè era competència d'aquesta nova ciutat que havia sorgit, de bàrbars, que havien assolit cert creixement... i s'anomenava Roma. Aquesta ciutat va començar a créixer, a créixer i ja la competència d'això, que manejaven gran part del mediterrani, els alexandrins. I llavors van fer tot tipus de galimaties per a treure'ls poder, fins que finalment anul·laven el comerç entre totes les comarques i tots els pobles, amb Alexandria. I va anar perdent poder, perdent gas, clar. Molt espectacular tot aquest embolic. Esplèndides civilitzacions, però sobretot amb l'aportació de diferents formes culturals. Hi havia una enorme creativitat, hi havia molta cosa no uniforme.

L'imperi Alexandrí és un dels exemples més clars d'aquest fenomen, divers, de diferents cultures. I per descomptat no va durar, a Alexandria la van anar soscant de diferents costats, fins que finalment la van convertir en una província romana. I en realitat havia estat una província grega. Macedònia, aquesta petita província, aquest petit poblet va començar a créixer.

S'havia format amb gent de les que dirigien les operacions per a posar-la en marxa; eren Macedonis i d'Alexandria. Llavors clar, apareix el segon Egipte, o el tercer o el cinquè Egipte, amb la participació intensa i molt directa en els negocis públics dels macedonis, són egipcians macedonis. La mateixa Cleòpatra és una macedònia egípcia.

És una ptolemaica. És una branca que quan va morir Alexandre es van encarregar d'una zona.

Perquè no se sabia qui anava a reemplaçar a Alexandre. "Qui et reemplaçarà?" Ell va dir ni més ni menys: "El més fort". Llavors va preparar condicions perquè es donessin de garrotades! Com, el més fort! Llavors uns s'ocupen d'una part d'aquest imperi macedoni i uns altres s'ocupen d'una altra. Egipte va tocar a tota una branca dels Ptolomeics.

També tenia massa problemes Egipte, en aquesta època. Munts d'hordes i altres havien tractat de manejar Egipte: abissinis, i de tot tipus. Així és que era problemàtic el lloc. Encarregar-se d'això té el seu què, té el seu... però també té la seva visió i finalment es va convertir tot això en colònia romana.

Llavors va aparèixer un altre talent a Roma, en aquesta Roma que estava creixent, que té molt embolic i comença una concepció d'alguna manera alexandrina que és la d'unir cultures. Això pretenia Julis Cèsar, que va fer la mixtura amb la grega i egípcia i van entendre tots aquests procediments, els van entendre com un imperi que havia de créixer en totes direccions i no limitar-se a Roma.

Així, és una idea dels capitosts, a la de, què se jo, els emperadors de Constantí i Dioclecià, per a donar-li continuïtat, però és molt distint donar-li continuïtat però no reunint-se, sinó expandint més el que tenien. Una pretensió bastant important que no va poder ser. La pretensió era fer-ho molt més gran.

Veus: El culte a Isis se l'emporten allà, en aquest moment, a Roma, no?

Com no! És egipci. Clar que l'hi duen a Roma. Gent que va acompanyar a Cleòpatra a Roma. Unes demostracions, una cosa extraordinària! El culte a Isis, molt, molt important. Molt important a Roma, on apareixien professions de tot tipus.

Abans que es veiés que la desintegració s'apropava i calia generar un sol culte i fomentar un sol culte. Abans d'això havia una aflluència de tiradors d'ossos, cartes, xamans de tot tipus. Per què?, perquè aquí hi havia diners, i aquí arribaven tots aquests. Tots arribaven, de diferents parts del món, de cap anaven aquí. Tots a fer els seus negocis i obrien els seus quioscos. I estaven aquí, en el millor dels mons, però políticament s'anava desintegrant tot, i aquest (Julis Cèsar) va entendre aquestes coses i va dir: "Anem a veure com li donem unitat a aquest assumpte", però ho va interpretar com un creixement major cap a altres límits. El món antic era bàsicament en la seva base, en la seva base, era de petites organitzacions que tenien a veure directament amb el poble en diferents llocs. Que tenien contacte directe, amb el mínim d'intermediaris possibles. Amb el mínim d'intermediaris.

Així, que anant a aquesta cosa més propera, humil i extramurs que apareix per aquí, es la cosa del Missatge i de les Saletes i demés, es interessant i es planteja en termes de molta humilitat.

Tot el contrari de la cosa que cau, la cosa prestigiosa, la cosa imponent, la cosa intercedida. Amb tota aquesta cosa treballem i es fa del defecte, virtut: Ser pocs, es una cosa important. A tenir poca extensió, donar-li la importància que no es intermediat, tot això és ple de virtuts. Aquesta cosa mínima, aquest fracàs en la vida ciutadana i demés, es converteix en virtut, almenys en aquest tipus d'organització. Gràcies.

Nosaltres no necessitem molt mes que petites organitzacions comunitàries que tinguin un nucli per connectar-se.

Les formes de comunicar-se son ara imprescindibles, com les webs i altres vies.

No es fan les relacions per papirs o pels Xasquis que fan quilometres i li deixen una cosa a l'altre i l'altre el pren com feien els Inques. No, ara es fan per bits.

Però es busca la comunicació. Cerquem la comunicació en un sistema de connexió cada vegada mes confús, multiplicatiu a on no queden referències clares. Un es fica a les webs i es troba gripaus i sargantanes tot barrejat amb coses de diferents parts del mon. Tot això va a Internet, i no sabem les prioritats. No se sap si es mes important una organització política o una festa rock. Tot va barrejat i amb una participació creixen de ciutadans arreu del món que encara augmentarà molt mes l'entropia. Llavors ens trobarem amb una gran desconexió i es sentiran els seus efectes en molts camps. Interessantíssim.

La situació d'avui te alguna gracia també. No es la pitjor edat del mon. De cap manera! Es una era molt interessant amb molta contradicció interna. Aquesta contradicció creix i creix i

creixerà fins als límits tolerables; després d'això no creixerà res.

Així que nosaltres anem a les nostres cosetes, res més que això. Una Saleta, un nucli de gent que fan uns estudis, difon el Missatge a gent que està mes o menys pròxima. El seu nucli ha d'estar present i pren el nom del lloc a on s'ubica. O sigui, que l'esquema del missatge es tan poca cosa que un no se sent inspirat per posar en marxa això. Un esta per coses importants, no per... Es molt... es tendeix a això, que sigui una cosa molt petita amb contacte molt directe amb la gent que l'envolta i sense cap tipus d'organització que pugui portar a la intermediació. Ens interessem particularment pel Missatge.

El Missatge, entrant ja en aquests temes organitzatius, imaginem-nos que ens fiquem en una civilització amb tota la seva historia... Imaginem-nos... Que et sembla Ayyappa si ens fiquem en la civilització India? No tenim com acabar. Així que per una banda aquesta part petita que te que veure amb Roma, una part del planeta, però totes les altres cultures i civilitzacions... es una barbaritat!

Bé, nosaltres diem que ens interessa aquesta cosa petita, mínima, directe amb un missatge, també el més fàcil possible. A vegades no resulta tan fàcil, però es un esforç en aquesta direcció. Un esforç en la simplificació, un esforç en allò que és petit i no en allò que és gran i amb un component important que té el Missatge, explícit o implícit que avui anomenariem espiritualitat. Totes les activitats del Missatge tenen aquesta cosa, a vegades explícita, a vegades implícita, la marca de l'espiritualitat.

No és un tema organitzatiu de les sales i les saletes, que si els nuclis, si les connexions... no,no,no. El que està fen de motor de tot això es un tipus d'espiritualitat, que no sabem què és. Espiritualitat que no es una religió. No pot ser una religió. Els seus llibres son comentaris, no son llibres sagrats. Els seus materials son mòbils, no son eterns. No existeixen les jerarquies. Així que no el podem homologar amb moltes altres situacions, però si sabem que va cap a una religiositat i no religió. Molta gent del Missatge amb seguretat son atees, amb tota seguretat. No els hi cap al cap un deu barbata, ni de lluny. No li agraden els fums, i no obstant això tenen una religiositat que els ressona internament, que és més una mística també, però no és una religió.

Té components espirituals. Com no se sap què és l'esperit, queda tot ballant. Però, es va notant, com, on es va notant! Es va notant com una tendència mundial en el món d'avui.

El món d'avui està creixent en la seva espiritualitat. D'una manera incoherent, però està creixent arreu del món i és molt difícil pel món que s'acaba, entendre que comença a créixer una nova espiritualitat. És molt difícil per a aquest món i per a la gent que està adscrita a aquest món. L'única resposta que tenen al creixement de l'espiritualitat en el món d'avui, és dir que és un retorn cap a l'edat mitjana, que és un retorn cap a enrere. És l'única explicació que tenen, del creixement de l'espiritualitat, en un moment que se suposa, després de la revolució francesa, que ja l'espiritualitat va disminuint. I així es deia fins a fa pocs anys, a poc a poc l'espiritualitat anirà desapareixent i a poc a poc i a futur aquest embolic s'acabarà.

Llavors la idea de futur que ells tenen és la idea de l'eliminació de les religions pel pas del temps, i clar, el que està passant és que comencen a créixer formes religioses, religions completes també i formes larvades d'espiritualitat que no coincideixen amb l'esquema... pollós de la revolució francesa...

Són coses que xoquen al tipus intel·ligent i intel·lectual d'avui. Ha de xocar-li; com, amb tot el que s'ha assolit! L'home a la lluna, el microscopi, bé... amb tot el que s'ha assolit? Com pot venir algú a parlar d'un barbata, són coses que passaven abans! No les poden posar en el futur, han de posar-les abans. Així és que hi ha un desplaçament de temps amb el règim establert, que a nosaltres ens posa en una dialèctica molt virulenta. El que

per a vostès és el passat, per a nosaltres és el futur. Tot així! I efectivament de banda a banda està creixent l'espiritualitat explícita o implícita. I la comunitat del Missatge, ja que estem en això, és una força que es va obrint pas a poc a poc pels seus components espirituals, no per altra cosa. Tu creus que serà pel atractiu que tingui una saleta? No, al cor de la gent s'arriba pel contingut espiritual.

Així que aquí no es necessitaria buscar a aquests intel·lectuals que es converteixen en els teòlegs dels nous moments. No, per a què necessitem a un teòleg, per a què necessitem a un filòsof? No és així, ha de ser molt senzill, i com més senzill millor. Això és el que s'obrirà pas en un món cada cop més complicat, més desordenat, més enredat. S'obrirà pas per uns codis, pocs codis, que arribin a la gent i que toquin l'essencial de la gent que cada dia serà més diversa. Com ho faràs per comunicar a tota la gent entre si, si un no s'entén ni amb el seu propi mirall. Associacions de dues persones es trenquen.. ah, bé... Sindicats, partits, aquests no existeixen. Es fa força, hi ha grups que fan força per mantenir aquestes estructuracions. Això per a nosaltres ja ha marxat. I llavors, com serà? Serà amb els trets essencials de la gent. Aquests seran molt semblants. Llavors connectar amb els trets essencials de la gent té la seva gràcia. Els trets essencials no estan per les diferències polítiques, ni religioses tampoc.

No són culturals, no són culturals.

Ve: I què són els trets essencials?

Són el que els fenomenològics anomenarien les essències dels processos mentals, i acostant-nos més encara, és el que alguns psicòlegs han descobert que les persones són molt diferents, però a cadascuna d'elles, per exemple, cent persones de diferents cultures, alçàries, pesos, i altres, si jo m'encarrego d'estrènyer-li el globus de l'ull a cadascuna, i totes veuen espurnes... Bé, aquest es un fenomen fisiològic! Això és altra cosa. Bé, això és tan essencial que si a tot el món se li estreny el globus de l'ull veu llums. I això que diu? Això diu molt! Llavors, què es veu en aquests treballs? Es veu que si toquem el globus de l'ull o altres coses que són iguals en totes les persones...

Són les coses comunes de molta gent, independents de la seva cultura, de la seva conformació, del seu intel·lecte. Coses comunes, en les quals tracta de moure's la Comunitat del Missatge. I si vols veure diferències, bé, com més superficial et facis, més diferències veuràs. Comences per la roba i després...

En el nostre cas és anar en la direcció oposada, com de costum, no cap a la roba, no cap a la diversitat, sinó cap a aquesta cosa íntima, més profunda i similar a tots. Llavors, de la religiositat que parlem i altra és d'una religiositat profunda, com més profunda, millor, perquè no entra la diversitat. Ah, llavors nosaltres estem en contra de la diversitat? Parlant de la cosa espiritual estem a favor d'allò que unifica a la gent. És un gir curiós.

I posem especial importància en allò que la gent sent, experimenta. No diu, no s'esmenta, no es basa en els periòdics, ni en els comentaris de la *intel·ligència*. No! En el que la gent experimenta, sent en profunditat. De vegades l'esforç és ajudar perquè la gent pugui sentir profundament. Entrar a aquests circuits que nosaltres anomenem els espais sagrats, la interioritat profunda. Aquí anem. Això dóna lloc a la anomenada religiositat o aquestes coses profundes. Així és que discutir idees i tot allò està bastant fora de lloc, des del punt de vista de la Comunitat del Missatge, del Missatge mateix.

No serà per idees, no serà ni tan sols pel que la gent fa. Les creences poden “ballar” enormement.

L'única cosa que ens interessa destacar és el que passa en els espais profunds. Això ens duu a altres coses. A concepcions molt complexes. Quina cosa és la ment, com treballa, què és això dels espais profunds, com anem a parlar d'espais si són fenòmens mentals? És que hi ha una especialitat, que segons un entri en ella es registren realitats distintes? Bé, aquests ja són altres temes complexos, però això està treballant. Si nosaltres ens fem en alguns punts de la nostra literatura, en altres camps, descobrirem tots aquests elements que estan pesant molt i que en la Comunitat del Missatge es veuen, sense donar tantes explicacions.

De vegades es parla en el Missatge, es parla, què sé jo, del sentiment profund, d'una certa mística, de la religiositat més interna. De vegades es parla d'aquestes coses, però són coses que sabem tenen molt pes, molta consistència, i si anem al cas, molta més ideologia que aquests...

Però no ens fem forts amb aquestes ideologies. Ens fem forts amb experiència interna i directa. I la gent ho sent o no ho sent i hi ha poc que discutir aquí. És molt graciós.

Poden ocórrer fenòmens, sempre estem atents a això. Hi han d'haver certs símptomes, però poden ocórrer fenòmens psicosocials que són els que en principi ens interessen. Perquè no ens interessin solament els fenòmens psíquics individuals, ens interessa allò que connecta a la gent. Llavors poden haver fenòmens psicosocials de connexió entre els psiquismes, fenòmens molt vastos i molt veloços, de gran poder de contaminació, si es donen certes condicions, on la gent comenci a registrar aquestes coses però massivament, Aquests fenòmens psicosocials, massivament!

Hi ha molts exemples en la història de sorgiment de fenòmens psicosocials.

En les religions sol succeir això també. Tres o quatre camellers en el desert que duien mercaderies d'un punt del Mar Roig, bé, a l' Islam. Sí, això es va desenvolupar en pocs anys, en pocs anys. *(Es refereix al desenvolupament de l' Islam amb Mahoma on en vida del profeta arribà al 80% del territori del que es coneix avui com món Islàmic)*

El Budisme es va desenvolupar en pocs anys. Després van venir altres avatars: el xoc amb l'Hinduisme, la seva declinació, el reemplaçament d'aquests vastos territoris als quals havien arribat, la reculada, en fi. Però va ser una cosa veloça, en vida del Buda. Després han de fer els seus Concilis i apareixen les diferències entre xangas i els grups, però és molt veloça en la seva engegada. Coses rares.

L' Islam és un dels més curiosos fenòmens de contaminació psicosocial.

És bo que s'acostumin que no estem parlant ni de la veritat ni de la falsedat, estem parlant de fenòmens. Que són fenòmens seriosos i que es poden soltar en qualsevol moment. No parlo de nosaltres, parlo d'una fenomenologia del contagi psíquic que pot ocórrer en qualsevol moment en el món.

Ve: *En qualsevol direcció?*

Aquesta és la part greu: en qualsevol direcció!

Ve: *I aquests són processos d'acumulació prèvia o se solten?*

No, se solten, però amb condicions prèvies. I aquestes condicions poden donar lloc a monstruositats o poden donar lloc a coses sublimes. Però, són de gran velocitat. Clar que sí.

Ve: I quines són, més o menys, aquestes condicions..?

Be, això ja és altra història i ja ens fem en el particular del particular. Sí, com no. En aquesta època tan complicada es pot engegar, clar que sí. I això porta conseqüències en tots els camps, no es queda en el camp de l'espiritual, per dir-ho d'alguna forma. Posa en moviment totes les activitats humanes.

Tot és afectat per aquests fenòmens de commoció psicosocial. Canvia la política, canvia l'organització social, canvien un munt de coses... per coses rares que diu un tipus que caminava amb un camell...

Ve:..... en concomitència.... al mateix temps?

Sí, clar, però en aquestes èpoques de mundialització.... ens toca a tots, hi haurà molt a dir. Així que aquí estem nosaltres amb la nostra organització mínima i amb plantejaments mínims, aquí estem. Jo crec que es produiran, en poc temps, reunions de les diferents comunitats del Missatge. Gent que estigui més o menys pròxima en certa àrea, tendiran en ocasions a fer els seus concilis, a fer les seves reunions. Sí a això tendiran, a això tendiran. Aquests que estan acostumats a aquesta cosa petita de les comunitats, aquests, segur que en determinats moments es reuniran.

Ve:..... i hi va haver reunions... de la Marxa... I ara sentien aquesta necessitat d'ajuntar-se aquestes diferents comunitats com per a anar intercanviant.

Facin el que facin, el que no han de perdre és la cosa d'aquesta comunitat, sempre amb aquests nuclis. I d'altra banda, que es sumin, que es multipliquin. Està bé, benvingut! Va mostrant efecte això.

Ve:.. tendència a la uniformitat... Com serà...

Nosaltres d'uniformitat res i el respecte per aquests petits nuclis tractarem de conservar-lo. Ara, que la gent s'agrupi i altres coses... benvinguda, benvinguda. Pot haver expressions bastant grandioses en aquest sentit, però sempre és sumatòria de coses petites, sumatòria de coses petites.

Així és que anem, creo jo, a moments on diferents comunitats es toquin. Pot durar poc temps, però un contacte com aquest provoca perturbacions en el món de l'establert. Sí, sí, molt difícils d'entendre aquests fenòmens perquè van per aquestes vies.

En el món actual, bé, ja no tan actual, però s'usaven paraules que mostraven això, coincidències ideològiques. Se li deia convocatòria, s'usava molt la paraula convocatòria. "Què és el convocant d'aquest fenomen?" "Si no s'explica què convoca no se sap què passa!" A més no pot existir quelcom que no té aquesta força convocant. Això veien o creien. La cosa és al revés.

Llavors, allò que convoca què pot ser?... els cales? Què pot convocar? Els bancs? Qui pot convocar? La paraula convocant està molt lligada a sistemes en degradació.

Veü: Generalment hi ha un element com ideològic, ho hem observat en la marxa carnavalesca, aquesta que vam fer el 2 d'octubre, a Santiago, on em vaig trobar amb uns joves coneguts, que havien estat alumnes meus i em diuen:

-Hola, com estàs?, gust de saludar-lo.

- I qui et va convidar?? li pregunto.

-Un amic. -em diu.

-Ah! I en què està el teu amic?

"No sé", em diu.

I ell vingué, diguem, convocat pels joves, per l'onada generacional que es va anar corrent, que s'ajuntaven els joves en un lloc, i que anaven a marxar i que la Pau... i tot així, però allí, hi havia tres mil.

Sí, clar. I ningú sap res de res. Clar, perquè són bastants utilitaris i què sabran ells? Saber què?

Veü: Clar, clar, hi havia altres intangibles...

Intangibles, segur. El fenomen psicosocial està prop, està per produir-se en diferents llocs o en general. I fenòmens psicosocials d'altra naturalesa que sabem que creixeran. Fenòmens psicosocials com els desbordaments, és a dir, xocs amb el sistema. Desbordaments de tot tipus, sense explicacions de per què està passant. Què dir quan deu mil joves parisencs comencen a cremar cotxes? I surt una explicació pelegrina: "Ah, bé és perquè són descendents d'àrabs..." Bé, es pot dir qualsevol cosa!, argumentalment parlant.

I comença a anar des de París a Alemanya i en comptes de continuar, després declina, perquè encara no és el seu moment, però els símptomes hi són..

Llavors, clar, és bastant difícil entendre els fenòmens de desbordament. I les disseccions que vas a fer, cal veure el que acabaran dient els sociòlegs. Parlaran de la renda per càpita que té cadascun dels que cremen cotxes, totes aquestes coses, i tractaran d'interpretar com puguin, per a això els paguen, per a això tenen un sou, un lloc a la universitat: han de dir alguna cosa!

Clar, i les publicacions d'aquells que volen vendre aquestes revistetes. Llavors tot el món ha de dir alguna cosa i ningú entén res i tot està bé...

Un fenomen important també pot ser això del desbordament però, en les religions.

Les religions no és que vagin declinant, com van dient, no, no.

En les religions pot haver-hi uns veritables cismes, o sigui fenòmens de desbordaments.

Veü: Entre religions?

En les mateixes religions! Dintre de les religions! Aquesta cosa tan sòlida que et sembla veure en aquest islamisme que creix, no t'enganyis, que poden armar-se uns embolics importants, molt importants.

S'estan escoltant moltes coses en diferents grups islàmics, molt actius tots ells. La cosa espiritual és molt forta, és creixent. Però que les empremtes que van prenent, poden ser de molt xoc intern, de molt xoc intern.

I ja no es tracta de les heretgies clàssiques dintre d'una gran religió, sinó de grups humans importants que posen en escac als altres grups. I s'estan esquerdant, això sí, les estructures de control. Les estructures de control s'estan esquerdant ràpidament.

Veü: Per això s'entén en aquest context la desesperació dels fonamentalistes, que volen controlar el tot i no els hi surt...

Però, clar, cal veure l'activitat que desenvolupen. Però tenen també unes secessions internes molt fortes. I això pot arribar a coses extraordinàries. Així és que en aquest món tan mòbil, tant canviant, hi ha fenòmens que donaran per a molt, avui no es veuen... els desbordaments, i els fenòmens que donen per a molt, i que es desencadenaran amb força, segur.

Veü: I això va connectant, involucrant tot.

Comencen sent fenòmens comarcals petits, provincials, nacionals, i acaben ja en les regionalitzacions, fenòmens regionals que van per sobre dels països i acaben sent fenòmens continentals.

S'està en una època, en un moment de regionalització, es van formant prioritats sobre els països, en les regions. Això crea unes tensions molt grans perquè els partidaris dels països diuen: "No podem abandonar la sobirania". I si hi ha una comunitat de països, aquesta comunitat pretén dirigir a aquests països... Coses així s'escolten.

Els nacionalistes a tota Europa tenen seriosos problemes amb que la Comunitat Europea tingui un punt de referència i d'organització que és Brussel·les, en el sentit que Brussel·les, Bèlgica, no té un poder polític, ni econòmic extraordinari.

Han triat bé per a posar, la seva organització regional, en llocs que no poden imposar-se, ni a garrotades, ni per les armes. Tots van arribar a la conclusió, per l'experiència històrica que tenen, que és molt interessant que es posi aquest centre administratiu en aquest lloc. No obstant això, els nacionalistes de tots els llocs esbufeguen contra la comunitat dirigida des de Brussel·les. I no està dirigida des de Brussel·les, però ells ho senten així.

El que s'està desplomant és l'organització nacional. Això està ocorrent en els països, pel creixement de les regions. I totes les regions s'aniran agrupant, ja en la cosa continental. Continents sencers, continents sencers, ja van a fer una altra figura. No sense conflicte, no sense conflicte.

Fins que arribi el moment, ves a saber quan serà, que es comenci a perfilar allò que és mundial, allò mundialitzat. Però això està lluny.

Be, aquests són ja temes de desenvolupament propi dels historiólegs, la direcció que prendrà aquest procés. Però segur que aquest procés que avui va per la regionalització, creixerà més.

Veü: S'ha vist també amb força, Negre, la cohesió progressiva de d'indigenisme americanista.

A Amèrica es nota això.

Veü: Que van sortir-ne tan mal parats durant molts segles, amb tant colonialisme, però donant-li forma a tota una nació indigenista.

Supranacional. Són com regions.

Veü: Exactament, supranacional. Van estar molt trepitjats, amb genocidis, amb això i amb allò altre, l'explotació; no obstant això, s'han anat articulant com nació.

Clar, no sense conflicte. I ara per ara, aquells que no entenen bé això, ho confonen amb el folklorisme. Llavors les nacions d'aquest continent, aquestes coses natives, amb arrels i altres, sembla que quan es parla d'indigenisme, s'està parlant de les vestimentes, el que mengen i alguns balls. Fins a aquí arriben aquests, aquesta és l'essència per a aquests, la quintaessència dels mons indigenistes. Folklore! Per a folklore estem!

També ha passat tota Europa pel folklorista en el seu moment. I tots els altres continents. Per descomptat, el folklorisme és la part més externa del fenomen cultural.

I per descomptat tenen molta importància les robes, els menjars, tot és extern. Tot el que no és. És molt fort, això. Sí, es veu. Es veuen aquestes coses.

Veu: En aquest procés psicosocial hi ha com ruptures.

Sí, sí, però és la consciència humana la que va creant i rebent aquestes perturbacions. Humà. És la consciència humana. És des del més profund on es van produint aquests fenòmens.

Be, en realitat estem des de fa una estona comentant qüestions que no tenen a veure estrictament amb el Missatge, però sens dubte són temes que interessin. Be, la gent tindrà les seves idees sobre això. Be, però tractarem de posar en marxa les nostres petites comunitats, les nostres saletes i tant de bo coses que vagin més enllà d'això i es produeixin relacions entre tots ells en determinats moments.

Sí, anem a les concentracions, coses per als teòrics meravellosos d'aquest moment, per als que no tenen resposta, ni poden assolir convocatòria. No, no convoquen a ningú, han d'apel·lar a coses que no són. Si un politicastre vol apujar-se a una tarima i dir coses i que algú ho escolti, ha de posar a uns guitarristes al costat, ha de contactar a uns captaires, tipus que facin soroll, per a promoure interès. I llavors els trauran la foto de quanta gent va anar a escoltar-lo. No, no va anar tanta gent a escoltar a aquest subjecte, tot el aparat que es va desenvolupar al costat, que no té res a veure amb el fenomen, és la que després es publica i fan realimentació de "que populars han estat aquests politicastres", i coses d'aquest tipus.

Però no et posaràs a discutir amb tot perquè tot està en discussió, que c.!. Massa treball que ens treu de tema!

Però la seva convocatòria, cada vegada és menor. I be, alguna cosa hauran fet... malament...

Bé, estem en el moment que no xerrarem de tots aquestes coses delirant, però si anem a tractar de connectar a totes les comunitats. Anem a basar-nos en els nostres petits llibres elementals i anem a tractar que la gent en totes les comunitats, no solament tingui els llibres, sinó que els treballi.

Si agafes el Missatge i agafes les cerimònies del Missatge i la gent es posa a treballar, tindràs un grau d'esclarament molt diferent que el d'una presentació del Llibre. Perquè no ens creguem que s'estudien tant aquests materials. No s'estudien tant. És més aviat l'atmosfera, està bé, sabem la força que té i on anem. És l'atmosfera que envolta a

aquestes coses la que té aquesta dinàmica. Però necessitem mínimament estudiar de què estem parlant. Això ho poden fer, ho poden dinamitzar, els nuclis de les diferents comunitats. Unes reunionetes on es toquin temes i on sempre hi ha un tema per a desenvolupar, encara que sigui molt breu. Siguin pensaments, formes del Missatge, sempre hauríem de tenir temes del Missatge en les nostres reunions, per humils que siguin.

Sempre la cosa cerimonial haurà de tenir alguna presència, cerimònies molt simples, el que es vulgui, però la cosa cerimonial haurà d'estar present, haurà d'estar present. Són experiències "enllaunades".

I no ens anem a preocupar de molt més en aquest moment. Estem aquí, en les nostres reunions humils, tractant d'estudiar una mica, tractant d'unir a la gent que està en això, intercanviant molt i no més. Tot molt poc espectacular, molt quiet, molt callat, però aquests fenòmens creixeran.

Aquí estem. Una mica d'explicacions del Missatge, l'altre dia d'embrolla, i la mica d'explicacions profundes del Missatge, ara, que no hi ha cap embrolla, però també anem per altres temes, però si et fixes en el poc que hem parlat del Missatge en si i del seu funcionament, ja veus, és poc. Llavors, estarem en altres coses. I perquè falten aparentment elements en el Missatge.

Llavors, ràpid ens anem a altres coses. Això seria tot.

Llavors, queda oficialitzat l'assumpte d'aquestes webs?

I què passarà amb aquestes webs que tinguin diferents nuclis del Missatge? Com serà això?

Clar, així és que si la gent vol muntar les seves webs, endavant!. Quin problema hi ha, faltaria més!

Però nosaltres reconeixem aquestes, les que tenen aquesta coherència mínima.

Veü: Sílvia, llavors la web per a espanyol i portuguès és: elmsajedesilo.net?

Veü: Tenen el mateix format. Entres a una i pots anar a l'altra i a l'inrevés.

Veü: Negre, podríem, per exemple, fer coincidir aquests canvis d'estacions en l'any per a convergir en els Parcs?

Podríem, res impediria que ens reuníssim estacionalment. Sí, podríem. Diguem que no és una cosa... sí, podríem, perfectament.

Veü: De fet les estacionals, d'alguna manera, s'han vingut fent... Per aquí no s'ha dirigit tota l'energia.

I sempre hi ha una cosa estacional surant; també, també. Tenen una mica de cerimonial aquestes coses.

Veü: I altres mensuals, com les peticions.

També. Tenen una mica de cerimonials aquestes coses.

Veü: Molta gent

Veü: Els seminaris, també, del manual. Mensuals.

També, també.

Així doncs tenim en aquests elements, moltes coses per a fer. És qüestió de donar-li dinàmica. I no tenim cap confusió pel que fa a què esta fent la gent, què li passa a la gent, segur, en aquests esdeveniments polítics, en aquests esdeveniments econòmics...

Molt bé. Si estem, estem. Si estem, estem, i no gaire més. Segur que tindrem reunions, sense saber ara en quina data seran, però segur que tindrem reunions.

Nosaltres amb les col·lectivitats... les col·lectivitats entre si... Segur que es produirà aquest embolic. Segur. I no pensem ni des de lluny paraitzar aquesta activitat. Hi haurà activitats que prendran la seva dinàmica. No pensem paraitzar-lo nosaltres.

Molt bé, estem bé, moltes gràcies.